

ולא מזיזן מי פרה על הטמא,

מנלן?

וכן שומרת יום כנגד יום, דהיינו אשה בימי זיבה, שראתה ראייה אחת, שצריכה לשמור יום כנגד יום, ואחר כך טובלת — לא תטבול, כל אלו לא יעשו — עד שתנין החמה, שאז יצא מספק לילה.

דכתיב: "וביום השמיני ימול". משמע — ביום דווקא.

שנינו במשנתינו: ולא טובלין ולא מזיזין וכו'.

מנלן?

וכולן, שעשו משעלה עמוד השחר — כשר. משום שבאמת מעלות השחר יממא הוא, אלא לפי שאין הכל בקיאיין בו, צריכין להמתין עד הנץ החמה¹⁰⁹. ולהכי, בדיעבד, אם עשה מעלות השחר — כשר¹¹⁰.

דכתיב בטמא מת: "וזהו הטהור על הטמא וגו' ביום השביעי", משמע דהזיה דווקא ביום. ואיתקש טבילה — להזיה, דכתיב בסיפיה דקרא: "ורחץ במים". ומהכא ילפינן נמי לזב וזבה — שטבילתן דווקא ביום.

שנינו במשנתינו: וכן שומרת יום כנגד יום לא תטבול עד שתנין החמה וכו'.

נמרא:

מנלן דקריאת המגילה בעינן דווקא ביום?

ומקשינן: פשיטא! מאי שנא שומרת יום כנגד יום מכל חייבי טבילות?

דאמר קרא: "והימים האלה נזכרים ונעשים". משמע, ביום — אין, בלילה — לא.

ומתריצין: איצטריך. דסלקא דעתך אמינא, תיהוי ראית זבה — בראיה ראשונה של זב, וראיה ראשונה של זב — איתקש לבעל קרי, דכתיב: "זאת תורת הזב ואשר תצא ממנו שכבת זרע" [נדזב דהכא היינו בעל ראיה אחת, דהא חדא ראיה כתיב התם, והאי "אשר תצא ממנו שכבת זרע" — היינו בעל קרי].

לימא תיהוי תיובתא דרבי יהושע בן לוי! דאמר רבי יהושע בן לוי: חייב אדם לקרות את המגילה בלילה, ולשנותה ביום. והא במתניתין קתני דקורין דווקא ביום!?

אם כן, נימא: מזה בעל קרי — טובל ביום הראיה, האי נמו — זבה, דדמיא לזב שהוקש

ומתריצין: כי קתני מתניתין דקריאת המגילה דווקא ביום — אקריאה שניה, דקורין ביום. אבל קריאה ראשונה — נקראת בלילה.

שנינו במשנתינו: ולא מלין וכו'.

שעבר ועשה בעת הצורך הגדול. אבל המעשה הגמור הוא אחר הנץ החמה".

אח"כ. אבל אם טבל ביום השביעי כמצותו, מזה תחילה ואח"כ טובל, ואזי טבילתו ביום דווקא. עיי"ש ובטורי אבן.

110. אבל אם עשה קודם לכן, אפילו בדיעבד — לא יצא. וכתב המאירי, דגבי מילה — מ"מ הרי הוא נימול, ויצא מכלל ערל. אלא שהמהלים לא קיימו מצות מילה.

109. כך פירש רש"י, דחששא דרבנן הוא. אבל ברמב"ם בפירוש המשנה איתא: "ומה שאמר: וכולם שעשו משעלה עמוד השחר — כשר, למי